

[Gert Petersen]

for godt og vel et halvt år siden, altså i foråret, udtrykte vi fra SF's side den holdning, at vi i det store og hele var tilfredse med forslaget. Det handler om denne balance imellem ytrings- og pressefrihed på den ene side og hensynet til den enkeltes privatliv på den anden side.

Vi mente, at problemerne stort set var løst undtagen på et enkelt punkt, og det var netop det område, som man nu har taget ud af lovforslaget, altså det, der vedrører de redaktionelle informationsdatabaser.

De formuleringer, vi havde dengang, var der her i Tinget en del kritik af. Fra SF's side udtrykte vi også, at det forekom os lidt komisk, for når nogle bemærkninger var blevet slettet i det elektroniske medium, var der ingen som helst, der kunne hindre journalisten i at notere dem i sin lommebog eller på en papirlap et eller andet sted. Det er jo den måde, journalister altid har arbejdet på. Man samler oplysninger, man noterer dem, og det kan ikke undgås.

Derfor er de redaktionelle informationsdatabaser et nødvendigt arbejdsinstrument, som omverdenen skal blande sig mindst muligt i. Det fremgik da også meget tydeligt af pressens reaktion på den behandling, vi havde her i salen. Jeg tror såmænd, at vi nærmest blev anklaget for at ville indføre en slags forhåndscensur eller noget i den retning. Det anser jeg selv for at være overdrevet, men nogen god bestemmelse var det ikke, og den er altså også ude nu.

Det betyder ikke, at dagspressen bare kan køre derudad uden nogen som helst restriktioner, for det er ikke tilfældet. Enten er man underkastet den almindelige registerlov med dens ret skrappe restriktioner, eller også tilmelder man sig Registertilsynet som redaktionel informationsdatabase. Så er man ikke underkastet registerloven, men man er forpligtet til at sikre, at uvedkommende ikke får adgang til de oplysninger, som er samlet i den redaktionelle informationsdatabase, og at disse oplysninger kun er anvendelige og tilgængelige for det journalistiske og redaktionelle arbejde – intet andet.

Vi anser det for at være meget vigtigt, at denne sikring opretholdes, og at den efterleves, men at det til gengæld også er den eneste indskrænkning, man foretager, når det drejer sig om det redaktionelle arbejde.

Om alle problemer er løst dermed, skal jeg ikke sige. Her tænker jeg på spørgsmålet om de offentligt tilgængelige informationsdatabaser.

Som sagt sidste gang synes vi, at man her har ramt en rigtig og rimelig balance, og vi vil godt se på detaljer i forslaget, men tilsiger det en positiv behandling.

Tom Behnke (FP):

Dette forslag hed i sidste samling L 262, og det nåede kun at få en første behandling. Forslaget mødte en del modstand, og hvis jeg må have lov at citere mig selv, så sagde jeg ved den førstebehandling, sp. 8012:

»Det foreliggende lovforslag er stadig for snævert på flere punkter, og vi vil i løbet af ganske kort tid opdage, at vi alligevel må i gang med en revidering af loven, når loven skal til at virke i praksis.«

Jeg må sige, at min forudsigelse holdt stik bortset fra, at loven end ikke nåede at blive vedtaget, før man skulle revidere den. Det er jeg glad for at den bliver nu. Jeg er glad for, at ministeren lyttede til debatten i sidste samling, og at vi nu har fået et nyt forslag.

Jeg kan godt se, at stort set alle de indvendinger, jeg havde på Fremskridtspartiets vegne, er blevet taget til efterretning, og at de bestemmelser, vi havde indsigelser imod, er blevet fjernet i forslaget. Det er vi glade for.

Men hvorfor er det overhovedet nødvendigt med dette lovforslag? Så får man svaret, at det er nødvendigt, fordi der ligger et eller andet retligt vakuum eller manglende samspil i forhold til lov om privates registre.

Så er mit spørgsmål: Hvorfor ophæver vi så ikke den lov? Hvad skal vi med disse love om privates registre? Hvad er forskellen på, om man har sine notater skrevet på et stykke papir eller man har skrevet det ind på edb? Forskellen er hurtigheden, hurtigheden i at kunne søge oplysninger frem. Det svarer til, at man sagde til de journalister, der bruger briller: Nu skal I tage brillerne af, når I arbejder, for ellers arbejder I for hurtigt. Det kunne man heller aldrig nogen sinde finde på at sige til folk. Hvad er det, man er så bange for ved, at man kan få lov til at arbejde lidt hurtigere med sine notater? Og det er forskellen på edb og papir.

Jeg skal i øvrigt henvise til, hvad jeg sagde i min ordførertale i sidste samling, også sp. 8012.